

พระราชบัญญัติ

ควบคุมยาง

พ.ศ. ๒๕๕๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยาง พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๕๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๑

(๒) พระราชบัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๔๓

(๓) พระราชบัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ต้นยาง” หมายความว่า ต้นยางพารา (*Hevea brasiliensis*) และหมายความรวมถึงต้นยางชนิดอื่น ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นต้นยางที่อยู่ภายใต้การควบคุมตามพระราชบัญญัตินี้

“ต้นยางพันธุ์ดี” หมายความว่า ต้นยางที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเป็นต้นยางพันธุ์ที่เหมาะสมที่จะใช้ปลูก เป็นสวนยาง

“ยาง” หมายความว่า น้ำยางสด ยางก้อน เศษยาง น้ำยางข้น ยางแผ่น ยางแท่ง ยางเครพ หรือ ยางในลักษณะอื่นใดอันผลิตขึ้นหรือได้มาจากส่วนใด ๆ ของต้นยาง และหมายความรวมถึงยางผสมไม่ว่า ในสภาพของแข็งหรือของเหลวซึ่งมียางธรรมชาติผสมกับสารเคมีหรือสารอื่นแต่ไม่รวมถึงวัตถุประดิษฐ์สำเร็จรูป จากยาง

“เนื้อยาง” หมายความว่า เนื้อยางที่มีอยู่ในน้ำยางหรือยางแต่ละชนิดโดยคำนวณเป็นน้ำหนักตามกรรมวิธี ที่กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำหนด

๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖/ตอนที่ ๑๐๕ ก/หน้า ๑/๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๒

“สวนยาง” หมายความว่า ที่ดินซึ่งมีต้นยางปลูกอยู่ในเนื้อที่ไม่น้อยกว่าหนึ่งไร่แต่ละไรมีต้นยางไม่น้อยกว่าสิบต้น หรือในกรณีที่มีเนื้อที่ปลูกยางติดต่อกันมากกว่าหนึ่งไร่ ต้องมีส่วนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าไร่ละสี่สิบห้าต้นของจำนวนเนื้อที่ทั้งหมด

“ทำสวนยาง” หมายความว่า ปลูกต้นยางในสภาพที่เป็นสวนยาง บำรุงรักษาต้นยางกรีดต้นยาง หรือทำน้ำยางสดให้เป็นยางก้อน เศษยาง หรือยางแผ่นดิบ

“เขตควบคุมการขนย้ายยาง” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดเป็นเขตควบคุมการขนย้ายยาง

“โรงทำยาง” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้น้ำยางสด ยางก้อน เศษยาง หรือยางแผ่นดิบมาแปรรูปเป็นน้ำยางชั้นยางฝู้งแห้ง ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ ยางดิบชนิดอื่น ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างรวมกัน และหมายความรวมถึงสถานที่ที่ผลิตยางผสม แต่ไม่รวมถึงสถานที่ทำยางแผ่นดิบ

“ปริมาณควบคุมเนื้อยาง” หมายความว่า ปริมาณเนื้อยางที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้ผู้ทำสวนยางทำการผลิตเนื้อยางได้ตามปริมาณและระยะเวลาที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“ปริมาณจัดสรรเนื้อยาง” หมายความว่า ปริมาณเนื้อยางที่รัฐมนตรีประกาศจัดสรรให้ผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออก นำเนื้อยางเข้ามาในหรือส่งเนื้อยางออกไปนอกราชอาณาจักรได้ตามปริมาณและระยะเวลาที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“มาตรฐานยาง” หมายความว่า ลักษณะของยางแต่ละชนิดหรือชั้นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“วิธีการมัดยางและการบรรจุหีบห่อยาง” หมายความว่า วิธีการมัดยางและการบรรจุหีบห่อยางตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“ค้ายาง” หมายความว่า ซื้อ ขาย หรือแลกเปลี่ยนยาง และหมายความรวมถึงซื้อขายยางตามตราสารที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้ออกตราสารนั้นหรือโดยประการอื่น แต่ไม่รวมถึงกรณีที่ผู้ทำสวนยางขายน้ำยางสด ยางก้อน เศษยาง หรือยางแผ่นดิบ ซึ่งเป็นผลิตผลจากสวนยางของตน

“ผู้อนุญาต” หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมยางตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมวิชาการเกษตร

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ลดค่าธรรมเนียมยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่น

(๒) ออกประกาศ

(๓) แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่

ทั้งนี้ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงหรือประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการผลิตยาง การค้ายาง การนำยางเข้าและการส่งยางออก ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนด

- (๑) ต้นยางชนิดอื่นเป็นต้นยางที่อยู่ภายใต้การควบคุมตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) ต้นยางพันธุ์ดี
- (๓) เขตทำสวนยาง
- (๔) การแจ้งเนื้อที่สวนยาง จำนวนต้นยาง และพันธุ์ของต้นยางที่ปลูกในสวนยางรวมทั้งปริมาณเนื้อยางที่ผู้ทำสวนยางทำได้ในแต่ละปี
- (๕) เขตห้ามปลูกต้นยาง
- (๖) วิธีการทำสวนยางในบางท้องที่
- (๗) เขตควบคุมการขนย้ายยาง
- (๘) ปริมาณควบคุมเนื้อยาง ปริมาณจัดสรรเนื้อยาง ตามความเหมาะสมแก่สถานการณ์ยางของประเทศ
- (๙) การจัดตั้งตลาดกลางแลกเปลี่ยนยางธรรมชาติ รวมทั้งวิธีดำเนินงานอำนาจหน้าที่ และการควบคุมตลาดกลางแลกเปลี่ยนยางธรรมชาติดังกล่าว
- (๑๐) มาตรฐานยางและวิธีการมัดยางและการบรรจุหีบห่อยางเพื่อการส่งออก

การประกาศตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะมอบอำนาจให้อธิบดีเป็นผู้ประกาศแทนก็ได้

มาตรา ๗ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดให้ผู้ทำสวนยางแจ้งเนื้อที่สวนยางจำนวนต้นยางพันธุ์ของต้นยางที่ปลูกในสวนยาง และปริมาณเนื้อยางที่ทำได้ในแต่ละปีตามมาตรา ๖ (๔) แล้ว ผู้ทำสวนยางต้องแจ้งข้อมูลดังกล่าวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ในประกาศ

การแจ้งข้อมูลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘ ในกรณีที่มีโรคระบาดเกี่ยวกับยางเกิดขึ้นในท้องที่ใดแล้ว รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดเขตห้ามปลูกต้นยางตามมาตรา ๖ (๕)

เมื่อได้มีประกาศกำหนดเขตห้ามปลูกต้นยางตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดปลูกต้นยางขึ้นอีกในเขตดังกล่าว

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องทำลายต้นยางในเขตห้ามปลูกต้นยางตามวรรคหนึ่งให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้ทำสวนยางทำลายต้นยางที่เห็นว่าเอื้อต่อการระบาดของโรคตามวิธีการที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๙ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตทำสวนยาง วิธีการทำสวนยางในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดตามมาตรา ๖ (๓) หรือ (๖) แล้ว ผู้ทำสวนยางในท้องที่ดังกล่าวต้องปลูกต้นยางพันธุ์ดีที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเหมาะสมที่จะปลูกในท้องที่ดังกล่าว และต้องทำสวนยางตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๐ เมื่อได้จัดตั้งตลาดกลางแลกเปลี่ยนยางธรรมชาติขึ้นตามประกาศของรัฐมนตรียตามมาตรา ๖ (๙) แล้ว ผู้ค้ายางและผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออกต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การค้ายางที่ตลาดกลางแลกเปลี่ยนยางธรรมชาติกำหนด

หมวด ๑

คณะกรรมการควบคุมยาง

มาตรา ๑๑ ให้มีคณะกรรมการควบคุมยางคณะหนึ่ง ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มอบหมายเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นรองประธานกรรมการ อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์เลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร เลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ผู้อำนวยการองค์การสวนยาง อธิบดีกรมศุลกากร อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศ ที่ปรึกษากฎหมายกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นกรรมการ กับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกเจ็ดคน ในจำนวนนี้จะต้องแต่งตั้งจากผู้แทนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคลสี่คน เจ้าของโรงงานทำยาง เจ้าของโรงงานผลิตภัณฑ์ยาง และผู้ค้ายาง ประเภท ละหนึ่งคน ให้อธิบดีกรมวิชาการเกษตรเป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตรเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๒ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก
- (๔) ไม่ได้เป็นผู้แทนสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล เจ้าของโรงงานทำยาง เจ้าของโรงงานผลิตภัณฑ์ยาง หรือผู้ค้ายาง
- (๕) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๖) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๗) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๔ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๕ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำแนะนำหรือความเห็นแก่รัฐมนตรีหรือผู้อนุญาต แล้วแต่กรณีในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) การออกประกาศตามมาตรา ๖

(๒) การออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ วรรคสอง มาตรา ๓๕ วรรคสอง และมาตรา ๔๒ วรรคสอง

(๓) การพักใช้ใบอนุญาตหรือการเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒

(๔) การวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๓๔

(๕) เรื่องอื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรีมอบหมายหรือผู้อนุญาตร้องขอ

(๖) การปฏิบัติตามสนธิสัญญา ข้อผูกพัน และโครงการระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับยาง

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำความในมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

หมวด ๒

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต

มาตรา ๑๘ ผู้ใดจะนำเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งต้นยางดอก เมล็ด หรือตาของต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจใช้เพาะพันธุ์ได้ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

มาตรา ๑๙ ผู้นำเข้าและผู้ส่งออกซึ่งต้นยาง ดอก เมล็ด หรือตาของต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจใช้เพาะพันธุ์ได้ ต้องนำเข้าหรือส่งออกทางด่านศุลกากรที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

มาตรา ๒๐ เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตควบคุมการขนย้ายยางตามมาตรา ๖ (๗) ในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดแล้ว ผู้ใดจะขนย้ายยางเข้าใน ผ่าน หรือออกจากเขตดังกล่าวต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

มาตรา ๒๑ ผู้ใดจะขยายพันธุ์ต้นยางเพื่อการค้า ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตและผู้รับใบอนุญาตต้องขยายพันธุ์ต้นยางจากต้นยางพันธุ์ดี

มาตรา ๒๒ ผู้ใดจะค้ายาง ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

มาตรา ๒๓ ผู้ค้ายางจะต้องทำบัญชีการซื้อขาย บัญชีการจำหน่ายยางและปริมาณยางคงเหลือของทุก ๆ เดือน และจัดส่งบัญชีดังกล่าวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป

บัญชีการซื้อขาย บัญชีการจำหน่ายยาง และบัญชีปริมาณยางคงเหลือตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๒๔ ในการค้ายางแต่ละครั้ง ผู้ซื้อขาย ผู้ขยายยาง หรือผู้แลกเปลี่ยนยางต้องตรวจใบอนุญาตค้ายาง จดเลขที่ใบอนุญาตค้ายางของแต่ละฝ่าย และจดปริมาณยางที่ซื้อขายหรือแลกเปลี่ยนกันไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการทำบัญชีตามมาตรา ๒๓

มาตรา ๒๕ ผู้ใดจะตั้งโรงทำยาง ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

มาตรา ๒๖ ผู้ใดจะนำยางเข้ามาในหรือส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรต้องได้รับใบอนุญาต เป็นผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออกจากผู้อนุญาต เว้นแต่เป็นการนำยางเข้ามาในหรือส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่างและมีน้ำหนักไม่เกินห้ากิโลกรัม

มาตรา ๒๗ ในการนำยางเข้ามาในหรือส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรแต่ละครั้งผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออกจะต้องได้รับใบผ่านด่านศุลกากรจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และจะต้องนำยางเข้าหรือส่งยางออกทางด่านศุลกากรที่ระบุไว้ในใบผ่านด่านศุลกากร

มาตรา ๒๘ ในการส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งยางออกต้องส่งยางที่ได้มาตรฐานและต้องจัดให้มีการมัดและบรรจุหีบห่ออย่างที่ยังออก ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๖ (๑๐)

มาตรา ๒๙ ผู้ใดจะจัดให้มีการวิเคราะห์หรือการทดสอบคุณภาพยางต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต และผู้รับใบอนุญาตต้องใช้เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับวิเคราะห์หรือการทดสอบคุณภาพยางรวมทั้งผู้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การวิเคราะห์หรือการทดสอบคุณภาพยางซึ่งกระทำโดยหน่วยงานของรัฐ

มาตรา ๓๐ การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตามมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการออกใบอนุญาต ผู้อนุญาตจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในใบอนุญาตให้ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามด้วยก็ได้

มาตรา ๓๑ ใบอนุญาตตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออกใบอนุญาต ถ้าผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วจะประกอบกิจการต่อไปก็ได้จนกว่าผู้อนุญาตจะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๒ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศ หรือเงื่อนไขในใบอนุญาต หรือเมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้รับใบอนุญาตได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน หรือจะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตก็ได้ ทั้งนี้ แล้วแต่ความร้ายแรงของการกระทำความผิดและในกรณีที่มีการฟ้องผู้รับใบอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้อนุญาตจะสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้

ผู้รับใบอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดประกอบกิจการตามใบอนุญาตนั้น และในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้

ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดสองปี นับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๓๓ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ถ้าไม่สามารถส่งคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตได้ หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ปิดคำสั่งไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือที่เคหสถานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่ผู้อนุญาตไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือมีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตหรือผู้ถูกพักใช้ใบอนุญาตหรือผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการไม่ออกใบอนุญาต หรือการไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตหรือการพักใช้ใบอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้อนุญาตไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต เมื่อได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้อุทธรณ์จะประกอบกิจการต่อไปก็ได้จนกว่ารัฐมนตรีจะวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หมวด ๓

หน้าที่ของผู้รับใบอนุญาต

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่ใบอนุญาตตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ สูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่และยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบถึงการสูญหาย หรือถูกทำลายดังกล่าว

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๖ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ ต้องแสดงใบอนุญาตหรือใบแทนใบอนุญาต แล้วแต่กรณี ไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือใบแทนใบอนุญาต ในกรณีที่มีสถานที่ที่ระบุไว้มากกว่าหนึ่งแห่ง ให้แสดงภาพถ่ายของใบอนุญาตหรือใบแทนใบอนุญาตไว้ในสถานที่ดังกล่าวทุกแห่ง

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาถึงแก่ความตายและใบอนุญาต ยังไม่สิ้นอายุ ถ้าทายาทซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วหรือผู้จัดการมรดกของผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะประกอบกิจการนั้นต่อไป ก็ให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ แต่ต้องแจ้งให้ผู้อนุญาตทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย

มาตรา ๓๘ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตโอนกิจการให้บุคคลอื่น และใบอนุญาตยังไม่สิ้นอายุ ผู้รับโอนต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อผู้อนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับโอน และให้ประกอบกิจการนั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตใหม่

มาตรา ๓๙ ผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะย้ายสถานที่ประกอบกิจการของตนต้องแจ้งการย้ายสถานที่ดังกล่าวเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ย้าย

มาตรา ๕๐ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดเลิกกิจการที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต้องแจ้งการเลิกกิจการเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันเลิกกิจการและให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุตั้งแต่วันเลิกกิจการตามที่แจ้งไว้

หมวด ๔ พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังนี้

(๑) เข้าไปในสวนยางหรือแปลงเพาะพันธุ์ต้นยางในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบเนื้อที่สวนยาง จำนวนต้นยาง พันธุ์ต้นยาง วิธีการทำสวนยาง และเข้าไปในร้านค้ายาง สถานที่เก็บยาง โรงทำยาง โรงงานผลิตภัณฑ์ยาง สถานที่ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการตรวจสอบคุณภาพยางในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ปริมาณและคุณภาพของยาง เครื่องมือเครื่องใช้ และวิธีการในการผลิตยาง การวิเคราะห์และการตรวจสอบคุณภาพยาง จำนวนและประวัติของลูกจ้าง ของผู้รับใบอนุญาต ตลอดจนเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) นำต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางหรือยางในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อการตรวจสอบหรือวิเคราะห์

(๓) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อตรวจสอบพันธุ์ต้นยางและยาง และยึดหรืออายัดต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยาง ยาง ภาชนะบรรจุยาง เครื่องมือเครื่องใช้ และเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้

(๔) ในกรณีมีความจำเป็นที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ทำสวนยางหรือธุรกิจการยาง ให้มีหนังสือสอบถามหรือเรียกผู้ทำสวนยางหรือผู้รับใบอนุญาต หรือตัวแทนหรือลูกจ้างของบุคคลดังกล่าวมาให้ถ้อยคำหรือคำชี้แจงเกี่ยวกับการทำสวนยางหรือกิจการที่ได้รับอนุญาตหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ทำสวนยางหรือผู้รับใบอนุญาตหรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๕๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ทำสวนยางหรือผู้รับใบอนุญาต หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๓ ต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยาง ยาง ภาชนะบรรจุยาง เครื่องมือเครื่องใช้ หรือเอกสารหลักฐานที่ได้ยึดหรืออายัดไว้ตามมาตรา ๕๑ (๓) ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของหรือผู้ครอบครองหรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลโดยคำพิพากษาถึงที่สุดไม่ให้รับ และผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึดหรืออายัด หรือวันที่ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ให้ตกเป็นของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

มาตรา ๕๔ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๕ บทกำหนดโทษ

- มาตรา ๔๕ ผู้ทำสวนยางผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท
- มาตรา ๔๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับเป็นรายต้นยาง ต้นละไม่เกินหนึ่งร้อยบาท และต้นยางที่ปลูกโดยการฝ่าฝืนนั้นให้ทำลายเสีย
- ผู้ใดไม่ทำลายต้นยางที่ปลูกโดยการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่งหรือไม่ทำลายต้นยางตามคำสั่งของอธิบดีตามมาตรา ๘ วรรคสาม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายต้นยางดังกล่าวได้ โดยผู้ฝ่าฝืนต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย
- มาตรา ๔๗ ผู้ทำสวนยางในท้องที่ที่ได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตทำสวนยาง วิธีการทำสวนยางตามมาตรา ๖ (๓) หรือ (๖) ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๙ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และถ้าต้นยางที่ปลูกนั้นไม่ใช่ต้นยางพันธุ์ดีที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดว่าเหมาะสมที่จะปลูกในท้องที่ดังกล่าวให้ทำลายเสีย
- ถ้าผู้ทำสวนยางไม่ทำลายต้นยางที่ไม่ใช่ต้นยางพันธุ์ดีตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายต้นยางดังกล่าวได้โดยผู้ทำสวนยางต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย
- มาตรา ๔๘ ผู้ค้ายางและผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออกผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
- มาตรา ๔๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ หรือมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- มาตรา ๕๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
- มาตรา ๕๑ ผู้ค้ายางผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท
- มาตรา ๕๒ ผู้ใดนำยางเข้ามาในหรือส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำยางเข้าหรือผู้ส่งยางออกตามมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- มาตรา ๕๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท
- มาตรา ๕๔ ผู้ส่งยางออกผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- มาตรา ๕๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๔๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท
- มาตรา ๕๖ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานหรือสิ่งใดตามคำสั่งของคณะกรรมการที่สั่งตามมาตรา ๑๗ หรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๑ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- มาตรา ๕๗ เมื่อมีการลงโทษตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๕๔ ให้รับต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยาง ยาง เครื่องมือเครื่องใช้ รวมทั้งภาชนะและหีบห่อบรรจุยางที่เกี่ยวข้องกับความผิดในคดี และให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จัดการทำลายเสียหรือจัดการอย่างอื่นตามที่เห็นสมควร

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๘ ผู้ใดประกอบกิจการเป็นผู้ค้ายาง เจ้าของโรงรีดยาง เจ้าของโรงรมยางหรือผู้ส่งยางออก โดยได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๑ อยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะประกอบกิจการต่อไปต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตค้ายาง ใบอนุญาตจัดตั้งโรงทำยาง ใบอนุญาตเป็นผู้ส่งยางออก แล้วแต่กรณี ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากผู้อนุญาต แต่ถ้าไม่ประสงค์จะประกอบกิจการต่อไป ให้ประกอบกิจการได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ

มาตรา ๕๙ ผู้ใดประกอบกิจการขยายพันธุ์ต้นยางเพื่อการค้า หรือประกอบกิจการทำน้ำยางชั้น ยางผึ่งแห้ง ยางแห้ง หรือยางดิบชนิดอื่น ๆ หรือประกอบกิจการเป็นผู้นำยางเข้าหรือประกอบกิจการเป็นผู้จัดให้มีการวิเคราะห์และการทดสอบคุณภาพยางอยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะประกอบกิจการต่อไป ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตขยายพันธุ์ต้นยางเพื่อการค้า หรือใบอนุญาตจัดตั้งโรงทำยาง หรือใบอนุญาตเป็นผู้นำยางเข้า หรือใบอนุญาตเป็นผู้จัดให้มีการวิเคราะห์หรือการทดสอบคุณภาพยาง ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปจนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากผู้อนุญาต

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ ได้รับแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตจากผู้อนุญาต ให้นำความในมาตรา ๓๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๑ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๑ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งต้นยาง ดอก เมล็ด หรือตา ของต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจ ใช้เพาะพันธุ์ได้	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตส่งออกซึ่งต้นยาง ดอก เมล็ด หรือตา ของต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจ ใช้เพาะพันธุ์ได้	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๓) ใบอนุญาตขยายพันธุ์ต้นยางเพื่อการค้า	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๔) ใบอนุญาตค้ายาง	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๕) ใบอนุญาตตั้งโรงทำยาง	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๖) ใบอนุญาตเป็นผู้นำยางเข้ามาในราชอาณาจักร	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(๗) ใบอนุญาตเป็นผู้ส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักร	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(๘) ใบผ่านด่านศุลกากร (เก็บตามน้ำหนักของยาง ที่นำเข้าหรือส่งออก)	กิโลกรัมละ	๐.๕๐ บาท
(๙) ใบอนุญาตเป็นผู้จัดให้มีการวิเคราะห์หรือการ ทดสอบคุณภาพยาง	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๑๐) ใบอนุญาตนำยางเข้าใน ผ่าน หรือออกจาก เขตควบคุมการขนย้ายยาง	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
(๑๑) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	๒๐๐ บาท
(๑๒) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียม สำหรับใบอนุญาตแต่ละฉบับ		

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๕๔๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้ใช้บังคับมานานแล้ว บทบัญญัติต่างๆ ไม่เหมาะสมกับสภาพ และความต้องการในด้านการผลิต การค้า การส่งออก การนำเข้า การตัดและจัดชั้นยาง การควบคุมมาตรฐาน และการบรรจุหีบห่อยาง และเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อผูกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ในฐานะสมาชิก ขององค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ ข้อผูกพันตามสนธิสัญญาการรักษาเสถียรภาพของราคายางธรรมชาติ โครงการจัดตั้งตลาดร่วมของยางธรรมชาติของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ โครงการควบคุมและร่วมมือ เรื่องมาตรฐานและการค้ายางขององค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ และสนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือ เรื่องยางธรรมชาติแห่งสหประชาชาติ สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยางเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้